

Friendship Sports Centre Deel 2: de oprichter begon met acht gehandicapte jongetjes en twee voetballen

‘Waarom was er geen club voor onze kanjer?’

In het Friendship Sports Centre in Amsterdam-Noord zijn elke dag honderden mensen met een beperking actief. Wie zijn die sporters, trainers en begeleiders en wat is hun verhaal? *Het Parool* kijkt rond op een bijzondere plek in de stad. Deel 2: oprichter Dennis Gebbink.

Laura Obdeijn
AMSTERDAM

Achter in de hoek van het kunstgrasveld sleept een jongen in zwart-rood trainingspak met doeltjes. Dennis Gebbink (50) wijst naar hem door de glazen wand van het Friendship Sports Centre. Het is zijn zoon Myron die voorbereidingen treft voor de training. Hij was zeventien jaar geleden reden om Gebbink Only Friends op te richten: een sportclub voor gehandicapte kinderen en jongeren en de grootste gebruiker van het complex in Noord, ‘het Ajax van de Arena’.

Hij was altijd ‘Sterke Dennis’, speelde achttien jaar hoog in het amateurvoetbal, was de bikkel op het middenveld en deed alles volgens het motto: hard werken en goed je best doen, dan

komt het goed. Maar toen Myron werd geboren met een dubbele hersenbeschadiging, liep Gebbink tegen de sportjongen in zichzelf aan. “Opeens heb je een kind met een handicap. Als ik zie wat hij voor drempels moet overwinnen, dat vind ik af en toe zo oneerlijk.”

Gek van voetbal

Voetballen was één van die drempels, terwijl Myron er helemaal gek van was. “Als ik een boek wilde voorlezen, zei hij: lees liever de rugnummers van Ajax voor.” Maar er kwam een moment dat zijn zoon wilde stoppen met voetballen. “Hij viel met zijn handicap op de reguliere voetbalclubs tussen wal en schip. Ik dacht: hoe kan het nou dat er geen mooie club voor onze kanjer is?”

Zo kwam hij op het idee voor Only Friends. Een naam die is geïnspireerd op zijn eigen jeugd in Amsterdam-Noord, met kerstbomenjacht, knokpartijtjes op straat, kickboksen en voetballen, maar waar je bovenal voor je vrienden door het vuur ging. In 2000 begon hij met acht gehandicapte jongetjes en twee voetballen. In 2010 volgde het sportcomplex.

De periode die volgde, was niet altijd makkelijk, vanwege getouwtrek tussen verschillende partijen, maar ook door het overlijden van vier leden kort achter elkaar. “Zoiets is niet te bevatten, en tegelijk is het mijn brandstof. Op dat soort momenten zie je dat de club veel meer is dan die uurtjes sporten. Jongeren en ouders sluiten er vriendschappen, sommigen vinden hun verkering hier en ze krijgen zelfvertrouwen. Of je nu in je rolstoel kickbokst, half ver-

‘Of je nu in je rolstoel kickbokst of half verlamd de klimmuur op gaat, je wordt hier gewaardeerd’

→ Dennis Gebbink begon het centrum voor zijn zoon: ‘De drempels die hij moest overwinnen, vond ik zo oneerlijk.’ FOTO MARC DRIESSEN

lamd de klimmuur op gaat of voetbalt met je rolator, je wordt hier gewaardeerd.”

Tot in de eeuwigheid

Inmiddels zijn er bij Only Friends 24 sporten te beoefenen en verwacht Gebbink binnenkort de zevenhonderd leden te bereiken, maar hij heeft nog één grote wens: dat ‘zijn’ kinderen hier tot

in de eeuwigheid kunnen blijven sporten. En daarvoor heeft het Friendship Sports Centre financiële ondersteuning nodig van onder meer bedrijven, die hier bijvoorbeeld clinics kunnen volgen of inspiratiedagen kunnen organiseren.

Want, zegt Gebbink: “Als het aan mij ligt, sta ik zeven dagen per week in mijn trainingspak op het veld, totdat ik zelf achter een rollator loop.”